

Zalán Tibor

Szétgondolt Jelen
The Present Thought to Pieces

Translations by
László Kemenes Géfin, György Vitéz, András Sándor

TARTALOM/CONTENTS

Rögzített trapéz	Trapeze Made Fast
Vergődő szálkák	Splinters Twitching
Ólomszürke monitor	Lead-grey Monitor
Letelepszik, belevilágít	Settling Down, Flashing In
Ennyire így. Egyedül	Like This, In Such Loneliness
Közömbös a halottnak	Indifferent To The Dead
Elhagyom magukat	I'm Abandoning You All
Mögötte folyómedrek	To His Back, Riverbeds
Legyen Takarva	Let It Be Covered
Kimaradt, honnan	Missing, Whence
Zöld merőleges	A Green Perpendicular
Átjárja, éget	Cutting Through, Burning
Ragadozóméz	Predator's Honey
Keze a karfáról	The Hand Falls Off The Banister
Minden megmarad	All Things Remain
Függönyrianás	Split Curtain
Grammatikus szemétégető	Grammatical Garbage Dump
Elhitte: létezik	He Believed Existed
Omlik a bánya	The Mine Caves In
Senki, semmi	Nobody, Nothing
Gyűrűk homályába	Into The Haze Of Rings
Alkonyi rom	Ruins At Dusk
Némán ácsorognak	Lie In Wait
Szőnyeget, zuhanást	A Carpet, A Fall
Szánalma megalázza	Humiliated By His Own Pity
A kenyér húsa	The Flesh Of The Bread
Élesebben, őket	Clearer, Those

Rögzített trapéz

Ez a szerelem
mi vagy. Én nem tudtam, hogy
ő is menstruál. Kiábrándító, ha
földi mérce méri. A lényeg
mégis (mégse) összeáll. Ő végzi
földi dolgait. Számítva és
kiszámítva így üzemel. Halandó rakja
ekképpen a lépteit. Egymás elé,
egymásnak mégis egy kicsit keresztbe.
Szájkosárnyi rózsát hoznak
ajtaja elé a nagy hentesek.
Vörös persze mind. Egymásnak mókásan
háttal állnak. Nadrágjukba
törlik hatalmas kezük. Bárányvéres
posztónadrágok távolodnak.
Elkacsáznak.
Ropogó télvégi hidegben mennek.
Szájába tömi a szirmokat, míg
néz utánuk. Így bámul.
Tűnődve, mint
az üvegszilánkokat, a
szirmokat. A mólón amannak a nőnek a
sziluettje is. Ott van.
Aki még szintén
lengeni tudott.tudna. Fölényesen
kaparászik a szíve körül. Körme alatt
vergődő szálkák

Trapeze Made Fast

The love
you are. I've had no idea
she too is menstruating. It's disenchanting,
if earthly yardstick measures her. Still, essence
ever (never) coheres. Counting,
computing she hums along. Mortals
amble in this manner. Stepping out
straight, yet crossing feet
ever so slightly.
The big butchers bring to her door
a muzzleful of roses.
All red, of course. They stand, jokingly
back to back. Wiping enormous hands
on their trousers.
Felt pants stained with lamb's blood,
in the distance, waddling away.
Walking in crunching late-winter cold.
Stuffing the petals in her mouth
she looks after them. She stares like this.
Musing, like
she does the shards of glass,
the petals. Also, that other woman's silhouette
on the jetty. It is there.
Whoever could
still swing, would. Arrogantly,
she scratches around her heart.
Under her nails small splinters twitching

Vergődő szálkák

A halász kimozdult. Előbb még
a testét tapogatta végig (letapogatta),
mint az úrből érkezett nő. Hintáztak
lépteiben az előkészített fényes horgok.
A lépéseit később találták meg
a parton. Összegyűjtötte őket a
kopolytús kisleány. Lefelé
haladó nehézkes léptek voltak az
orrhegynél mind befelé mélyedt.
Lábujjhegyen járt
a halász és kandiscukrot osztogatott a
kopolytús kisleánynak.
A tornyot még,
persze, sokáig nem takarították ki
utánuk. A padlón
telefirkált lapok és bonyolult
helyszínelési rajzok hevertek.
Levett ujjlenyomatok.
Onnan a vízig lelátni. A bokrok
csak a keszegelő öblöt
takarják el, egyedül azt. Itt feküdt
sokáig a halász ólomszürke
monitorja. A fokozott figyelem sem segített
most. Felfordulva, félig iszapba
merülten sem engedte, hogy szétszéledjenek
a színei. Pikkelyes, lüktető
ólomszín monitor

Splinters Twitching

The fisherman stepped out. First
he felt (felt up) his body
like the woman just arrived from outer space,
prepared, shiny hooks swung in his steps.
These steps were later found
upon the shore. The boy with gills
collected them. They were
down-sloping heavy steps,
sinking inward at the tip.
The fisherman
walked on tiptoes distributing candy
to the gilled boys.
Of course they didn't clean
the tower after them
for a long time. There were
scribbled sheets of paper
on the floor, and complex surveyors plans.
Fingerprints freshly taken.
From there one sees down to the water.
The bushes shield the bream yielding bay alone.
Here lay the fisherman's lead-grey monitor
for a long time. Even the sharply focused attention
couldn't help now. Capsized,
half submerged in mud it wouldn't let
its colours dissolve.
Scaly, pulsating
lead-grey monitor

Ólomszürke monitor

Ő szabadon ténfergett az iskolaudvaron.
Szürkésfekete árnyék kísérte, vöröses
sörénypatakok. Szeme pedig barna,
szabadságpuha, nedvesmeleg. Ilyen volt
akkor. Éppen így.
Sáros rongylabdához bökte rózsaszín
orrlyukát. Az udvar egyre kisebb lett, ő meg
egyre nagyobb. Átlépte az emeletes ház
tetejét, benn a gyerekek, mi odabent,
FinnaPiroska osztályfőnök és a
történelemórák. Nagyon nagy
vadász jött akkor, nagyobb még nála is,
tollas kalapjával a napot verte. A hold
akkoriban csak éjjel
merészkedett elő. Mindenki tudta,
őt megölni jött.
Nem akadt, aki szólhatott volna érte.
Szólt volna ellene. Ő csak a rongylabdát
szaglászta egyre.
Néztük pisszenéstelen.
Az meg csak jött, közeledett,
előre tartotta a fegyverét. A térképen
a donyecki medencét kellett megmutatni.
Odáig nem hallatszhatott el.
Oda nem a dörrenés. Kint akkor rogyott a
térdére éppen. A legjobb minőségű
feketeszén. Kint a vadász meg komótosan
visszacsomagolt

Lead-grey Monitor

He was loitering free in the schoolyard.
A greyish-black shadow followed him and
reddish rivulets of mane. And his eyes;
brown, wetwarm, freedomsoft. He was like that
then. Exactly so.
He thrust his pink nostrils against
a rag-ball. The yard grew smaller as he grew
even bigger, stepping across the tall building's
roof, inside the kids, all of us inside,
the homeroom teacher
and history classes. A very big hunter
appeared then, bigger even than him,
striking the Sun with his feathered hat.
Only at night did the Moon
dare to show itself in those days. Everyone knew
the hunter came to kill him.
There was no one to oppose him.
To speak up for him. He kept on sniffing the rag-ball.
We were watching in frozen silence.
And that one kept closing in,
gun at the ready. On the map
one had to point out the Donets Basin.
The sound of the explosions couldn't have drifted
as far as that place. Outside, just then,
he fell to his knees. The best quality black coal.
And the hunter, outside, taking his time
packed his bags

Letelepszik, belevilágít

Lefejezi rózsádat a hideg.
Ilyen mondatokkal teli a padlás. Pedig
komolyan hiszi. Az idő ilyen.
A leeresztett redőny rései között
víztoronyra lát. Eszegeti a köd
a távolságokat. Megérinti, összerándul,
- végigzongoráz. Eszegeti. A hajó kikötni
vágyott, a vihar összetörni, az istenit!
(Káromkodásból katedrális, ez nem az a lány,
ez egy másik, az első betűket gondosan
összecserélte azért) gondolja.
Újra próbálkozik, és már fölékerekedni
tud. A rózsákat a víztorony.
Ilyen idő. Itt egy Rilke, Bernhard és egy G.
Benn stb. idézet elmaradt... (Az idő
ilyen, teszi hozzá kelletlenül.)
Az ágy vasa hideg, mint a proletároké.
A tavirózsa is csak föltörekszi magát
végül. Csak addig kussolt,
míg az arcát kicserélték. Djekyll és, pedig,
az önkormányzat.
(Először az utóbbi szó versben, és hiában.)
Az első gyermekibb. Lekuporodik meztelen
lábaához, halat lát az ölében, vergődő
polipot. Foltos kórházi lepedőre gondol.
A nagyapja halt meg ennyire
így.egyedül

Settling Down, Flashing In

Your roses are beheaded by the cold.
The attic is full of sentences like this. Yet
he believes it seriously. The times are like this.
Through the slits of the closed venetian blinds
he glimpses a water tower. The fog is slowly
munching on the distance. Touching, contracting
- running its fingers through it. Munching slowly. The ship
wanted safe harbour, the storm to wreck, goddamn it!
(Basilica built of blasphemy, this is not that girl,
it's a different one, he thus carefully mixed up
the first letters) he thinks.
He tries again, and this time
he gets on top of it. The roses by the water tower.
Such times. Here citations from Rilke, Bernhard, and one
by G. Benn have been omitted... (The times
are such, he adds reluctantly.)
The bed's metal is cold, like that of the proletariat.
The water lily also gets to the top
in the end. Laying low only
until they changed the face. Drjekyll and, yet,
the municipal government.
(The latter word for the first time in a poem, and in vain.)
The first more childlike. Crouching down
to her naked foot, seeing a fish in her lap, an octopus
writhing. He thinks of a stained hospital sheet.
His grandfather died like this
in such loneliness

Ennyire így. Egyedül

Rögcédulák, ijesztőek, ahogy
így kiállnak a perspektívák fáradtzöld
kocsonyáiból. Fekete kabátja hosszabban
lelóg, barátod a szóspekulánsok között.

Gyáva

és tehát befarol közékük. Mókásan
riszál az agresszív szirupban,

rózsaszín iszap,

a félelemnek ott is szaga van. Abban

átszivárog, alaktalan. Hátadban látod

a tekintetét, szíved tájékán lerobbant,

megpróbál magadról leszedni, ahogy

meghagyták neki.

Nehéz megszokni, miért, hogy ő is amott.

S ha nem sikerül, majd kiül a napra.

Nem érti még és már nem fogja megérteni

se. A magány nem

az ember lényege, választásod ezért

anakronisztikus. Arra ébredsz,

hogy visszafelé töröltek ki onnan, mint

a rákokat. A nyolcvanas évek azoké.

Volt, ki ott se volt. Akkor. Te sem? Vagy

ottlenni se kell, a tények mozgathatóak.

Sajog a derekad, hallgatsz valami

zenefélét, Mozart-zenét.

A zene jó a mélabús embernek, rossz a

gyászolónak és közömbös a halottnak

Like This, In Such Loneliness

Leaflets, frightening as they
protrude from the faded green jelly of perspectives
in this way. His black overcoat hangs down
lower, your friend amongst the word-mongers.
He is a coward
and so backs out into them. It's funny
the way he wriggles in the aggressive syrup,
pink mud,
fear has a stink even there. It seeps through,
amorphous. You see the eyes
in your back, it broke down near your heart,
trying to pry you off yourself, just
as he was told to.
It's hard to get used to as to why she too over there.
And if no luck, he'll just sit in the sun.
He does not understand it nor will he understand it
ever. Solitude is
not the essence of man, your choice therefore
is anachronistic. One day you awake
to your having been erased from there retroactively
like a crab. The nineteen-eighties belong to them.
Some weren't even there. At the time. You neither? Or
one needn't be there at all, the facts are mobile.
Your back hurts, you listen to
some music, Mozartmusic.
Music is good for a melancholy man, bad for
someone in mourning and indifferent to the dead

Közömbös a halottnak

Vörös műanyagvödörben
fodrozódik az út. Fűvet tépkednek
gyermek, föld szagában kuporognak.
Egy sereg rovar egymást falja föl
egy kis agyagdarabon. Állkapcsok
csattogása hallszik. Olyan ez,
mint a tavasz, csak kisebb. A csöpp
különbségen, a résen épp, egy dongó
röpül át. A tér remeg, nem a térség,
hiába tűnik így fel soknak. Tenyerében
langyos, olvadt vaj, bőrzés, halak.
Egyik szög kinyomja a másikat, s már
nem kell hozzá homály. Puha a zuhanás,
csak jó sokáig tartson - álmodja, de
kényszeres álom ez.
Elültetni az első fát a négyezerből.
A nagy könyvek
kimentek a divatból, a végtelenül üres
Munkás másként rendelkezik. A part,
mint aki eszmélkedik, néhány
magányos fától zajos. Ragacsos
kérgekkel pizmorog, a lovak
körbejárják. Késő eladni már az
állatokat! Lesik, feladja-e végre. A
költészetben sok álnokságnak kell
történnie. Vagy ez így van jól. Szeretném
bejelenteni: elhagyom magukat

Indifferent To The Dead

In a red plastic pail wavelets
reflect the road. Children
pluck grass, huddle in earth-smell.
A swarm of insects devour each other
on a patch of clay. Rattle of jawbones is heard.
It's like spring, only smaller. A bumblebee
wings through the tiny difference.
In spite of appearances space quivers,
not the expanse. In his palm: lukewarm
melting butter, gaskets, fishes.
One nail pushes out another and
no longer needs the dark. Soft is the fall,
let it be long - he dreams, but
a forced dream it is.
To plant the first tree, out of four thousand.
Great books
are out of fashion, the infinitely empty
Worker commands otherwise.
As one slowly awakening,
the riverbank is made noisy
with a few solitary trees.
He fiddles with the sticky bark,
his horses run around him. Too late
to sell the beasts! He's watched,
will he give up, at last. Much treachery
must happen in poetry. Or all this is all right.
I'd like to announce: I'm abandoning you all

Elhagyom magukat

Az érzet egyetlen pontból
indult ki, lassan terjedt szét
a teljes háton, érezte, hogy
később meg lefelé szivárog. A húsa
viszketett már, lefelé viszketett
a húsa, befelé. Kivégzőtiszték
lehetnek így, és akkor kivégeztetnek
néhányat és akkor elmúlik, mint
szárazságban a gilisztás pocsolya.
Valamit föl kéne adni, mondjuk
mindent, de ez elől ő finoman kitér.
Lesőharcsa monumentális képe egy múltó
pillanatra csak. A horizonton
felvetődik. A peregrinus ehhez pedig
megvonja a vállát. Vézna, gyöngye váll.
Szóértés hólapáttal. Két halványzöld
párhuzamos ütközik az éjszakai gyorsvonal
menetrendjében. Fogfájás, mely az agyát
veri szét: hangfröccsenés, vörös szivárgás
a halványzöld felé. Utazik, poggyásza
mindössze egy bőrönd, és benne hamu.
Nahát, a múltból csak ennyi és ennyi
maradhat a múltból is. Ez a grimasz
még gyengeségről vall, de már fogynak a
hátából az érzetek. Arca kissé belelóg az
üvegbe, mögötte a táj elmozdulásai,
idegen, kiszáradt folyómedrek

I'm Abandoning You All

The feeling rose from a single point
spreading slowly through the entire back.
Later he felt it seeping downward. It
started itching then, his flesh,
downward, inward. Officers
in charge of executions may feel like this,
and then they put to death a few
and then it goes away,
like a worm-filled puddle in time of drought.
One must give up something. Let's just say
everything, but he delicately side-steps the issue.
The monumental image of a catfish just
for a moment breaks the horizon. The wayfarer's view:
he shrugs his shoulders. Frail, fragile shoulders.
Understanding with snowshovels. Two pale-green
parallels collide in the timetable of the midnight
express. A toothache, beating his brains out:
soundspurts, red seeps
toward pale green. He travels, his baggage
a single suitcase, with ashes inside.
Well, so much for the past and
from the past much may remain.
This grimace still speaks of weakness, but
the feelings in his back are fading.
the movements of the landscape to his back,
alien dry riverbeds

Mögötte folyómedrek

Elaludt, hozzábújva a gyermek
meleg testéhez. Kenyérrel kezdett
álmodni de az hamar abbamaradt.
Katonatisztek jöttek és részegen
ordibáltak vele. Pedig nem is az volt
az ország. Locsolta, virág
lesz belőlük, a sárkányfogak már
hozzák a hajtásukat. Testrésze: a szív,
Bolygója: a Nap, Eleme: a tűz, Természete:
a szilárd, Drágaköve: a rubin.
A közösség is életben volt még. Kilépett
a ruhájából, váratlanul lepték meg
a kívánsók. és hevesen. és állára,
onnan a vállára csöppent a kevéske nyál.
és mozdulata is egyértelmű szomorú volt.és.
A kórus visszahangoltan riszált.
Feküdt
a hátán, égben pergő rögöket
számolt csukott szemhéja alatt.
Eltéríteni szeretné a gépeket, döbbsent rá
egyszer, ez szégyen
és elfáradt hirtelen. Béka görgött át
az éjszakán, hallotta a tömlős test
hideg lottyanásait, körme elcsúszásait
a fehér márványon. A térdhajlatnál
megakadt hervadt bugyit visszaráncigálta
a szemérmére. Legyen takarva, ha fáj

To His Back, Riverbeds

He fell asleep, cuddling the child's
warm body. His dream started with bread,
but that soon ceased.
Officers came, drunk,
yelling at him. Yet that wasn't
the country at all. He watered the soil, flowers
would rise, the dragon's teeth
will sprout soon. His organ: the heart,
his planet: the Sun, his element: fire,
his nature: solid. His gem: ruby.
The community was also still alive. She stepped out
of her clothes, her desires assailed her
passionate, unexpected, saliva fell
on her chin in scant dribble and on to her shoulder,
and her gesture was unequivocally sad, and.
A toned-down tremolo sounded from the choir.
He lay
on his back, counting nuggets bouncing in the sky
under his shuttered eyelids.
Once it hit him: he'd like to hijack
planes; this is shameful, and suddenly,
he felt tired. A frog rolled through the night,
he heard the cold sloshing of the water-logged body,
the slipping of its nails on
white marble. Her wilted panties, held up
at knee's bend, he pulled back
onto her sex. Let it be covered if it hurts

Legyen Takarva

Az állat árnyéka egész délelőtt
a terasz kövén játszott. Az a
mozdulat, ahogy a válla fölött visszaneéz.
Tart a szájában valamit, kár, hogy
nincs árnyéka a vérnek
is. A terasz egyébként minden dél
előtt kihalt. Néhány kitudjahonnan
permet, persze, de semmi különös.
Kőhöz szorítja a hátát, jól esik
a kő. Hasán a mongúz ürge talpa
hangtalan. Csokoládészilánk. Fánk
a vállgödörbe tömve, elősajog.
Lekvármagány.

Távolabbról a fuvalás, piramisok
zörögnek a szvettere mentén. Élő húsba
akasztja a horgait. Ordítás visszhangozza
be a termet. Azt gondolhatni pedig,
hogy üres volt.

Azután mégis kijönnek onnan, sorba
állnak a fal előtt. Szájukból valami
kilóg. Megpróbál háttal állni, szembe
fordulni. Tekintetek követik, árnyékára
varrják vissza. Ágyékára végül. Szereti
ezt a szót, *végül*, kemény, mint
a teknőc páncélja és lágylüktető
belül. Benne van valami, ami eddig
kimaradt. Honnan, mikor, tanácsra várna

Let It Be Covered

The shadow of the animal flickered
all morning on the stones of the terrace. That
movement as it looks back over its shoulder,
holding something in its mouth, too bad
blood casts no shadow
as well. The terrace by the way is deserted
every day before noon. A few showers
who knows from where, though nothing special.
Presses its back to the stone, the stone
feels good. On her stomach the silent quick feet
of the mongoose. Broken piece of chocolate. Doughnut
stuffed in the hollow of the shoulder, a shooting pain.
Marmalade loneliness.
Further away, it is the flute player, pyramids
rattle along her sweater. It casts its hooks
into living flesh. In the room,
the echo of a scream. One would have thought
it was empty.
Still, they come out of there, standing in line
at the wall. Something hangs out
of their mouths. She tries to turn her back,
to stand face to face. Followed by looks, she's
stitched back on her shadow. On her loins. The word
pleases him, *finally*, it is hard as tortoise
shell and softly throbbing
inside. There is something in it that was missing
until now. Whence, when, waiting to be advised

Kimaradt, honnan

Átmenetről és pusztulásról
beszélt. Hogy kezdett megundorodni
a női ruháktól. Nem találta el
a mondatok ritmusát sem, lábát
maga alá húzva kuporgott a krétaporban.
Újra olvasta - a többi néha csend.
Meg újra. Mutatóujjával beleírt
valamit, azt is talán, aminek már
nem volt megfogalmazása. A tulajdon
fülének motyogta el, medencéjében az
aranyhalaknak.
Elmondani kellett. Csak.
Kezdte veszélyesen nem érteni a nyelvet,
amelyen, s hegyekre járt föl, hallgatni
mészfalakban a tengerzúgást. Ahol. Szélverés,
szerette még ezt a szót is, emlékezett,
ahogyan rátalált. Deréktől lemeztelenítve.
Háta mögött a léptekeket rögzítette,
surrogásukban a vasat. Elképzelte,
hogy lény, aki már nem ő maga.
Súlytalan fátyol, megismételt zuhanás.
Csak árnyéka érintette közben,
a visszhang. A forgása középpontjába
állított merőleget már nem érte el. A
rombolás metafizikájától is érintetlen
maradt. Meggörnyedve járt. Üres széksorok,
zöld merőleges

Missing, Whence

He spoke of transition and
destruction. Women's dresses began
to disgust him. He could not even get
the rhythm of sentences, crouching with
his feet under him in the chalk dust.
He reread it - the rest his silence.
And again. He wrote something
with his index finger, what perhaps
could not be defined. He mumbled it
into his own ears, in the bowl
of goldfish.
It had to be said. Just because.
Language became dangerously incomprehensible
in which, as he climbed mountains, hearing
in lime cliffs the roar of the sea. Wind-blast,
even this word he liked, remembering
as he found it. Naked from the waist down.
He recorded the footsteps behind him,
the iron of their crunch. He imagined himself
to be a thing that is not himself.
A weightless veil, a repeated fall.
Only his shadow touched it,
the echo. He could no longer reach
the perpendicular fixed in the whirling centre. He
remained untouched also by the metaphysics
of destruction. He walked with a stoop. Empty
rows of seats, a green perpendicular

Zöld merőleges

Szomjas és forró lehelete
a fűrésziporban. Dél van, a madarak
bezárják az ég szögeit.
Vonaglása elcsitult már, észre
sem venni, ahogy ott hever. Nyálas
az arca, nyálas és verejték
borítja el. Feltápáskodni nincs
ereje, derekát eléri a hangyák.
A zuhanás emléke vigasztalja,
az egyre gyorsabban forduló
díszes karzat. Kevés maradt csak
benne úgylis, ami meghalható.
Csapkolódnak ponyvaszárnnyak, nehéz
léptekkel valaki elhalad, tart
pár ütemnyit még, azután lecseng.
Csend. A horizont kopár derengésén
felsorakozik a svájci gárda. Talán
ha kinyitná a szemét. Vagy látott
már eleget, most sötétséget és
hideg érintéseket akar hallani. Fönt
az elszabadult trapéz diadalmas
suhanásai. Visszatér, föléje hajol,
arcvonásai összegabalyodtak. Valamit
mond, de nem ér le hozzá a hangja.
Fölerősödő zajok elrepedt koponyájában,
ismeretlen útú ragyogás. Átjárja, éget
és megszabadít

A Green Perpendicular

His hot and thirsty breath
in the sawdust. It's noon, the birds
close up the angles of the sky.
His throes have ceased, it can't be
noticed as he lies there. His face
is covered with spittle, with sweat
and spittle. Has no strength to get up,
the ants reach up to his waist.
He is consoled by the memory of the fall,
the quickening whirl of
the fancy balcony. There is little
left in him that can still die.
Canvas wings clatter, someone
passes by with heavy steps, is heard
for a beat or two, then it stalls.
Stillness. The Swiss guard line up
on the faint glimmer of the horizon. Perhaps
if he would open his eyes. Or he has
seen enough, he'd rather hear the darkness
and cold fingers. Up above
the trapeze let loose triumphantly
swings. She returns, bends over him,
his features are in a tangle. She says
something but the voice cannot reach him.
In his cracked skull the noise gets louder,
a splendour of unknown direction. It cuts through
him, burning and liberating

Átjárja, éget

Lendülete megtört, mintha
ugrás közben érte volna a lövedék.
Csodálkozott és megoldhatatlanul
szenvedett. Összekeverte,
szétválasztotta, megpróbálta új
szabályok szerint elrendezni. Persze,
hol is kezdje el. Egyre keservesebb
volt, és nem akartak engedelmeskedni
a részletek. Persze, a részletek,
azok sem. A repedések törésekké
tágultak, az elvált felületek pedig
fájtak, még véreztek is kicsit, mintha
igazi sebek. Majd fel kellett ismernie
a perspektivikusság csalfaságait.
Öntisztulása ezen túl már makacs
szenvedés. Nem járt közük, és nem
válaszolt a leveleikre. Ismerős
kézírással megcímzett borítékok
hullongtak ebben az időben olvasatlanul.
Igyekezett elrejtetni megrendülését.
Lássák, hogy ne lássák. S még csak el
sem mosolyodott ezen. Volt közönség is,
szüntelen hallotta a morajlásukat.
Sokan voltak, vagy csak nagyon kiabáltak
messziről. Válluk magasában hadonászó,
ravasz kis karmesterek. Mosolygó
állkapcsok, ragadozóméz

Cutting Through, Burning

His momentum broke as if
the bullet had caught him while jumping.
He was surprised and his suffering was
insoluble. He mixed them up
and separated them, while trying to reorder
them according to new rules. Of course,
where to begin. More and more it
got to be a drag, the details refusing
to obey. Of course, the details
refusing too. The cracks widened
to breaks, the divided surfaces were
hurting, they were even bleeding a little, as
if real wounds. Then he had to recognise
the treachery of perspectivity.
His self-purification beyond that
a stubborn suffering. He did not mix with them,
did not answer their letters. Envelopes
addressed in familiar handwriting
floated around that time unread.
He tried to hide his agitation.
To be seen so as not to be seen. He didn't
even crack a smile. There was an audience
as well, he heard their rumbling all the time.
They were numerous, or they shouted loudly
from afar. Cunning little maestros,
gesticulating from the shoulder. Smiling
jawbones, predator's honey

Ragadozóméz

Az éjszakai film utolsó
morzsái. Elperegnek míg az ezüst
motozgatva kihűl az elnyugvó halakban.
A szobahomály és a hősnő (dús haja
a kékítő égben) lehelethalovány
tangabugyiját eloldotta már. Ostobán és
egykedvűen képernyő szital. A füledt
reklámszagokat a huzat leemeli. Bútorok
sóhaja, a szabadság unalma is beköszönt
ezzel. Barkás virágját
megszállják az éjszakai méhek,
zümmögésük behatol a kristályvázák
terébe. Szorgalmasan körbecsavarják a
levegőt. Legyezik a királynőt és a hősnő
szétlapuló halmait.
A felfüggesztési pontok. És
láthatóvá válik a kötélzet hintázó
árnya. A képernyő szellemképes emlékeire
tenyerelnek a firhang
dáliái. Az ablak vágyódón hunyorgat
fel, az égre fel - hol hold és csillagok
antik permete. Ma elmarad az utazás.
Elszabadult szárnyán a hősnő, nyakán
hattyúfej, vállán a liliom vörös
százada. Kicsit vár az idő, hangja
selymes, fényes mint a borotva szíve.
Keze a karfáról lehull

Predator's Honey

Final crumbs of the nocturnal
movie. They disperse while the silver
furtively cools in the relaxing fishes.
Darkening room and the heroine (her thick
hair on the blue horizon) has already loosened
her light pale tanga shorts. Stupid and detached
falls the snow on the TV screen. The draft
takes off the stuffy smell of the commercials.
Sighs of furniture, the boredom of liberty makes
its entrance. Its pussywillow flowers
are occupied by the nocturnal bees,
their buzz invades the space of crystal
vases. They diligently whirl around the
air fanning the queen and the
spreading bulges of the heroine.
The points of suspension. And
the swinging shadow of the cordage
becomes visible. The dahlias of the curtain
press down on the TV screen's spectral
memory. The window winks with longing
upwards, at the sky - at the ancient mist of
moon and stars. No travelling today.
The heroine on her unfettered wings, a swan's
head on her neck, on her shoulders centuries
of red lilies. Time waits for a while, its voice
silky, bright as a razor's heart.
The hand falls off the banister

Keze a karfáról

Éjszaka, akár a denevérek.
Egyetlen mondatába kapaszkodik,
magosan derengő
gerenda. Rajta írás, elmosódó
betűk a fa korhadó rostjain.
A fejjel lefelé élés döbbenti rá,
a törvények csak a nézőpont
megválasztásától függenek.
Választásait eddig rábízta másra,
zavartan morzsolgatja az abrosz
lecsüngő rojtjait. Rábízta másra.
A szüntelen várakozás felhorzsolja
belül a felületeket, minden érintés
elviselhetetlen fájdalommal jár.
Ugyanakkor, mégis, kibírható.
Elképzelte: rendezői balról lép
majd be, a karjára vetett ballonkabátot
látja meg először. Majd.
A ballonkabátot, az ismerős foltokat
a fakó anyagon.
A sirályokat, ahogy az élő
húsnak esnek. Az utcán végigmenni is
drámai tett, összezavarja, hogy mások
látják, elfordul, befordul, lemond,
mert végig kellene mennie; a tárgyakról.
Minden marad a régiben. A korhadt
gerendán perceg az írás

The Hand Falls Off The Banister

At night, just like bats.
He clings to a single sentence,
nebulous beam
on high. It has writing on it, fading
letters on the wood's rotting fibres.
Living with head down makes him
realize that laws depend on the
choice of a point of view.
Up to now he left his choices to
others, now embarrassed he fingers
the fringes of the tablecloth. Left them to others.
The endless waiting scrapes
the inner surfaces, every touch
causes unbearable pain.
Yet it is bearable.
He imagined he'll enter from stage left
like a director, he'll notice first the raincoat
slung on his arm. Later.
The raincoat, the familiar stains
on the faded material.
Then the seagulls as they tear into
the live flesh. Even to walk on the street
had become dramatic, he's disturbed that others
look at him, turns away, inwards, withdraws,
because he'd have to walk on. From objects.
All things remain the same. On the rotten
beam the scratchy sound of writing

Minden megmarad

Hacsak nem ébred. A színész
leguggol, Nagy Zoltán és Vallai
keveredik el a képzelt alakban,
leguggol és csontos térdei fölmerednek.
Fejmagasságban, egy árnyalattal
talán még följebb is, kifordult
belű meleg állat a falon. Installáció,
rángásai már elcsitulnak. Most előre jön,
cipője sáros nyomokat hagy a lepedőn,
ágyon járkál, a párnák között arccal
lefelé fordított női test.
Lehet, hogy csak nőitest-imitátor.
Visszaguggol, sóhajtás szakad fel belőle,
látható a zakó könyökén kiritkult
az anyag.
Bátortalanul föléje hajol, szavakat gügyög,
értelmetlen szócsonkok kopognak. Forró jég
gyalulatlan deszkán.
Ráhasal, de nem hatol belé.
Kislánynak érzi, zavarodott, hallja,
ahogy vézna csontjai roppannak a súly
alatt. Hallja a saját súlyát. A szőre,
a körme halk növést. Rájön,
hogy az állat nagyon hasonlít.
Feltápázkodik a testről, nyög, nyálában
káromkodik. Függyöny, függöny! hadonászik.
Zsinórpaddásrianás

All Things Remain

Unless he wakes up. The actor
crouching, Zoltán Nagy and Vallai
get mixed up in the imaginary figure,
he crouches and his bony knees stick up.
At head level, perhaps a notch even
higher, a disembowelled animal, still
warm, up on the wall. Installation,
its writhing had ceased. Now he comes on,
his shoes leaving mud-stains on the bedsheet,
walks on the bed, among the pillows a female
body turned face down.
Maybe it's only an imitation female body.
Crouching down again, he lets loose a sigh,
the worn material at the elbow
is visible.
Uncertain, he bends over her, babbling words,
stumps of words knock without meaning. Hot ice
on the rough-hewn plank of wood.
He lies on top of her without penetrating.
She is like a little girl, confused, he hears
her thin bones cracking under this weight.
He hears the sound of his own weight. The
silent growth of his hair and nails. It comes to him
the animal is very similar.
Gets up from the body, moaning, cursing
in his saliva. Curtain! curtain! gesturing wildly.
Split curtain

Függönyrianás

A boltozaton tartja a szemét.
Utazott, Jehova Tanúi gyötörték a
szűk kupében odáig. Fáradt most,
és finoman utálkozó. Talán kis,
finnyás hányinger is becsatlakozik,
nem tolakodón persze. A pálmákat
ellátja még, de a halaknál
már megbicsaklik az elhatározás benne.
Hanyatt, orrából mintha csövek
lógának ki, szenved, hogy nem oldódik
az ébrenlét, a görcs. Végighúzná rajta
a kezét, lágyan és éretten kínálkozik.
A boltozat érezhető, egymást követő
meleg hullámai. Hozzá a párás part az ágy,
zavart nyeldesés. A télvégi
ferde Nap és a függöny csíkjai
eléri a lábát. Nincs ereje, hogy
kivonja magát. Hová és miért? Majd csak
fölér ebből a veremből, vagy honnan,
addig ott vannak a rádió gombjai
babrálásra. Lám, ezen a szinten a
magány is megoldható. Ezt utálja,
a magánnyal mit foglalkozni ennyit.
Mondhatni: nem grammatikus. A praktikus
szóhoz nincsen bátorsága.
Esőcsorgós ablakon túl még mozgó
tájak. Nádas, falusi szemétégető

Split Curtain

He keeps his eyes on the vaulted dome.
He was travelling. Jehovah's witnesses were
bothering him in the narrow compartment.
He's tired now, and daintily disgusted. Perhaps
a little fastidious nausea joins in as well,
not in a pushy way though. He still
looks after the plants, but his resolve
falters at the fishes.
Lying prone, as if tubes were hanging
from his nose. His awareness, the spasm
holds him tight. He suffers. He would like to
caress her, soft and ripe, she's offering herself.
The touchable warm tandem waves of the dome.
The bed supplies him with a hazy shore;
confused gulps. The slanting sun at winter's end
and the curtain's stripes touch his feet.
He lacks strength to extricate himself.
To where and why? At some point though
he'll rise from this pit - or wherever.
Until then there are the knobs of the radio
to fiddle with. You see, at this level
even loneliness can be fixed. He really hates this
to be so wrapped up in his loneliness.
One could say: it's not grammatical. For
practical words he's got no courage.
Countryside in motion through rain-swept
windows. Swamp, village garbage dump

Grammatikus szemétégető

A lendület elvesztéséről
beszéltek. Hajókról melyeket a homokos
parton felejtett az idő, a kapitány,
vagy akárki más. Mint ha elszáradt szavak
vesztegelnének a beszéd agyagos partjain.
Vannak évszakok, amikor liliommal kezükben
előjönnek a lányok a homályból. A mély
sárból kiszédelegnek, combjuk között
szorongatják a hangszereket. Körtemuzsika.
Ez most nem ilyen idő, összekoccannak
a fogai az éjszakai áradásban.
A kimondhatósággal gyúlt meg a baja,
az engedetlen szószedetekkel, a csak
éjszaka előkerülő mondatokkal. Beköltözött
szomorkásan a világ fölé egy szobába, hol
azután verejtékezve hallgatott, nyakán
időnként kidagadtak az erek az örökös
nembeszédtől. Szórakozottan követte
a tárgyak grammatikáját, turkált a
szétdobált kifejezések között. Noha
tudta, ez a guberálás sehová sem viszi.
Ő pedig el akart jutni, ki a dolgok
természetes fényei közé. Mint a nappali
moziból kilépőt, vakítsák el a történet
kirakatai. Tudatában már rögzültek a képek,
melyek vészesen hasonlítottak valamire.
Amiről elhitte, hogy létezik

Grammatical Garbage Dump

They spoke of the loss of
momentum. Of ships marooned on sandy shores
by time by the captain, or
anyone else. As if desiccated words
were marking time on the clay banks of discourse.
There are seasons when, with lilies in their hands,
the girls emerge from the dark. They tumble
out of the deep mud, holding musical instruments
tightly between their legs. Pear-music.
Now is not that kind of time as his teeth
chatter in the nocturnal tide.
His troubles grew with what was utterable
with disobedient vocabularies, with
sentences retrievable only by nightfall. Wistfully,
he moved into a room above the world, where
he kept silent, sweating. Now and then his veins
stood out on his neck from endless
non-talk. He followed, absent-mindedly
the grammar of objects, rooting among
the scattered turns of phrase. Although
he knew this rummaging through garbage
will get him nowhere. Yet he wanted to arrive there,
at the natural luminosity of things. Like someone
stepping out into daylight from the movies, to be blinded
by the display windows of the story. In his mind images
took hold that dangerously resembled something.
Something he believed existed

Elhitte: létezik

A kivonulás sem rendítette meg. A hódítók,
ahogy rendben vonultak megfegyvelmezett
csűrhe a keleti horizont felé. Inkább komikusnak
tűntek fel, sok rosszkedvű törpe, aki csak
parancsra volt elnyomó. Ellenőrizte magában
a képet, megpróbálta hozzárendelni a többieket.
Csatornába lőtt szürke kis falujegyzők, eltört
gerincű asszonyok, vérükből feltápáskodó,
megöregedett arcú kislányok... Rájött, az
erőszak képek nélkül is látható, akár egy
hajdani karosszék, teniszlabda, a tehén
megértő tekintete, mielőtt hasába fúródik a
bicska, és nem találta ezt sem elégnek -
látható, de nem leírható (a képek végül mind
elégnek). Sőt, zavarosabbá vált, akár a
felkavarodott tartósítószer a poshadt sör
alján, legalább így megundorította ez is.
Kívül maradni a félájultan bálozók, harangozók,
csarnokokban bömbölők megrészegült osztagain.
Magyar, hajnal, a, hasad. A nyomor tátott
szájjal nézi a sikátorból az össznépi rajcsúrt.
Vállal a kirakatnak dől, üres szájjal nevet.
Kívül maradni sem elég már. Az se. Nagy
léptekkel távolodik, belül távolodik kifelé,
kijutni nem mer. Már nem elég hozzá. Se itt,
se ott, két oldalról záporoznak rá a kövek.
Így kell ennek lennie, ha omlik a bánya

He Believed Existed

He was unmoved even by the withdrawal of the troops.
The conquerors, as they marched regulated rabble
in an orderly fashion bound for the eastern horizon.
They looked kind of funny, a bunch of unhappy
dwarves, oppressors only on command.
He checked the image in his mind, trying
to match it with the rest. Little nondescript
village clerks shot into the canal, women with their backs
broken, little girls rising from their own blood, their
faces grown old. He saw that violence can be seen without
images, like an old armchair, a tennis ball, the comprehending
gaze of a cow just before being pierced by a knife,
all this tasted like aches -
they can be seen but not described (all images
turn to aches in the end.) Worse, it became murky
like the stirred-up preservative on the bottom
of stale beer, it too stirred his disgust.
To stay away from the drunken battalions of dancers,
bell ringers, howlers in public places.
The dawn is breaking, oh Magyar, or is it your belly? From the alleys
misery watches with open mouth the national merrymaking.
With empty laughter, he leans against the display window.
It's not enough to be an outsider anymore. No that. He moves
away with giant steps, inside he moves outward,
he's afraid to get out. He's not up to it. Neither here,
nor there, stones rain on him from both sides.
This is the way it should be when the mine caves in

Omlik a bánya

Az ízek a régiek. S talán az
asszonyokban is maradt elég erő
elégetni azokat a hajdani májusfákat.
A víztorony árnya egész a partig
lehúzódik ilyenkor. Kiszökni a kertbe
éjszaka, lefejezni az összes rózsát,
hemperegni a mérges tüskék között,
felvinni a fehér falakra a vért. Lehúzott
sliccel állt az asztal mögött, az asztalon
egy nőforma valami nyögött, kerek segge
enerváltan válaszolgatott a döfködésre.
Micsoda képek egy régi úri házban. A hídhöz
simán eljutott a sötétben, az apró szigeten
nagyhasú hullák heverték, járkált a kakas
köztük, kereste a szemeket. Hess! Baglyok
szálltak ki a felcsapódó tetejű koponyákból,
elhúztak a várrom felé. Letérdelni elé,
könnyekkel borítani a lábát. A tenyerébe mert
víz fluoreszkált, ezért a kezét is a zakója
ujjába kellett rejtenie később. Később,
a hallban, amikor a csapatok átvonultak.
Vérszomjasak voltak, félmeztelen hátukat
kelések és sötét foltok borították.
Meg fogják erőszakolni az asszonyainkat.
A teraszon holdfényben keringőzők kacagása
úszott át a falakon. Lent nem mozdult
senki. Lent nem mozdult semmi

The Mine Caves In

The old tastes. Perhaps there remained
enough strength in the women to burn
the ancient maypoles. The watertower's shadow
reaches as far as the riverbank now. To sneak
into the garden at night, to decapitate
the roses, roll among the poisonous thorns,
to paste up the blood on the whitewashed walls.
With his fly open he stood behind the table, a thing
shaped like a woman was moaning on the table,
her round ass moved in rhythm
with his half-hearted thrusts.
Oh, what images in an old gentry house. He got
to the bridge easily in the dark, big-bellied corpses
lay over the tiny island, a cock strutted among them,
looking for the eyes. Shoo! The skulltops
blew open, owls flew out toward
the castle's ruins. To kneel before her,
to wash her feet with tears. The water
poured into his hands was fluorescent, this is why
they had to be hidden in his sleeves later on.
Later, in the hall, when the troops
were marching through. They were bloodthirsty,
their naked backs covered with dark spots and boils.
They are going to rape our women.
The laughter of those waltzing in the moonlight
swam through the walls. Nobody stirred
below. Nothing stirred below

Senki, semmi

Csak a hideg van. Mintha a hatalmas
gilisztában, belül, nyálás és sötét.
Csúszik lefelé, meg sem kísérli a
kapaszkodást, s ahogy így csúszik, egyre
léttelenebb. Nyilván, ez nem lehet másként,
az embert benyálazza a magány. Lefelé, de
hová lehet lejjebb, tűnődik megundorodva
magától. S alighanem mindegy már ez is. Hogy
hová, s hogyan került ide. A létet szólító igék
hiányzanak. Kánikula kintebb, néhány arasszal
a lüktető gyűrűktől már elkezdődik, kint a
másik világban. A másik világ van. Ahol a
strandon barna bőr ragadozó nők hevernek,
földre szorítja őket az ordítva bagzó Nap.
Aztán csak átlebegnek, el a horizont felé,
fölöttük az elcsigázott, szomjas férfiak.
Ezt, így, most, szépen, elképzei.
Vagy lehet, hogy emlékezik. Rá,
a szégyenre, a lebegésre. A totális csőd
persze még hátra van, ezek csak rosszkedv
évek itt, s ahogy jöttek, elmennek sorban.
Mi meg itt maradunk, barátom. S hirtelen
megérti, nincs kinek elrebegni a mondatot.
Hát lassan, lefelé, hagyni, hogy a nyálka
eltömje a garatot. Belefulladás valamibe.
Feloldódni, felszívódni a lüktető gyűrűk
rózsaszín homályába

Nobody, Nothing

There's only the cold. As if in an enormous worm,
inside, slimy and dark. Sliding downward
he makes no effort to hold on, unbecoming
as he descends. It's obvious, it can't be otherwise,
one is made slimy by solitude. Down but
how much more down he muses in self-loathing.
Very likely even this makes no difference.
When and how did he get here. The life-summoning
verbs are missing. Further out a heatwave starts
a few inches away from the pulsating rings,
out, in that other world. The other world exists.
Where there is brown skin on the beach there lie
women predators. A howling horny Sun
forces them to the ground.
After, they float by, toward the horizon
thirsty exhausted men above them.
This he neatly imagines now, or perhaps
remembers it. Her, the shame, the floating.
Of course, the total bankruptcy is still
to come, these are just foul-mood years
they go as they come. And we are staying
my friend. And suddenly he sees
there is no one to address the stammered sentence.
Slowly then, down, let the phlegm
choke up the throat. To drown.
To melt away into the rosy haze
of the pulsating rings

Gyűrűk homályába

El vagyok veszve. Azt hiszem, egy
tehervonatot elengedek még. Fejét
a sínre hajtva gondolta, s gondolt
a likacsos sajtra, melyet a mama,
a madaras tányéron, a drága, akkor,
vagy kicsit később, talán. Nem hagyott
levelet hátra, komikusnak találta volna,
drágáim, íme most meghalok, de ti ne
sajnáljatok, annyira ne, elég, ha én
sajnálom magam. Magam. Egy papírlapot
otthagytam azért orvul, mintegy véletlen,
csak lássák, mennyire szenvedett magára
hagyva. Azt hiszem, a halálnak van egy
olyan fokozata, amelyet életnek hívunk.
Később összegyűrte, de nem dobta el.
Önmagának lehet az ember gyáva.
A lét,
persze hallgatott. A poharát bámulta,
az ember iszik, ha beletévedt a szögbe,
ahonnan magára lát. Olyan volt a pohár,
mint a reggel. Harmatos és méreggel teli.
Hallgatózott, körüljárták a léptek, de nem
közeledtek hozzá. Akarta, bár minden
érintés tovább fokozta kifelé áradó undorát.
Érthetetlen, a szerelmes mondatok
honnan buggyantak elő. Érthetetlen, hogy
szavak. Pedig a lét háza alkonyi rom

Into The Haze Of Rings

I'm lost. I think I'll let one more
freight train go by. He thought,
putting his head on the tracks, and thinking,
of the cheese, full of holes, on the plate
that mama at the time, the darling, that plate,
with birds, or a little later, perhaps. He left
no letter behind, he'd have thought it funny,
my darlings, I'm going to die, see, but you
shouldn't feel sorry for me, not too much, it's enough
if I feel sorry for myself. Myself. Sneaky, he left
a piece of paper as if by chance, for them to see
how much he had suffered abandoned. I think
death has a phase which we call life.
Later he crumpled it, but he didn't throw it away.
One can be a coward for oneself.
Reality
kept silent, of course. Staring at his glass,
one drinks if one wanders into the angle
from which to view oneself. The glass
was like the morning. Dewy and poisonous.
He pricked up his ears, steps were circling him,
without getting closer. He wanted it, though
each touch increased the swell of his disgust.
It's beyond belief, whence the words
of love bubbled up. Beyond belief
that they are words.
While the house of being lies in ruins at dusk

Alkonyi rom

Sem alva se ébren,
mint ájult pilóta zuhanó gépben...
Ennyit talált reggel az íróasztalán
heverő sárga lapon. Ő írta, semmi
kétség, a reszketeg íráson, bár alig
felismerhetően (elnyugvó asszony
kerek hasán a tenyér emléke ilyen)
a kézjegye. S most itt a két sor. Ám
mit akarhatott ezzel? Látta magát
részegen, gondterhelten a papír fölött.
A nyár pedig, fehér tál a kerti asztalon,
megtelve kocsonyás vérrel akár a forróság
megdermedt szobormása derengett a táj
fölött. A köves part eközben csak nem akart
véget érni. Part, melyen álmában bolyongott
azokban az álmokban, fontossá lett és
elérhetetlen. Hiszen a nő olyankor visszatért.
Sápadtan, vékony testére tapadó durva
viharkabátban, mely valahogy, mégiscsak,
láthatóvá tette libabőrös mellét és erős
szemérme gubancos szőreit. Álmodott szakadatlan,
nem tudván, csak onanizál. Egy nő emléke,
meglehet, csak ennyi. Üveglaphoz szorította
az arcát, ne nézhessen magával farkasszemet
a másik világból. Hol édes méz csordul, hol
némán ácsorognak a csatakos,
gőzölgő nagy farkasok

Ruins At Dusk

Neither asleep nor awake,
like an unconscious pilot in a falling plane.
This is all he found on a yellow page
lying on his desk. He wrote it, no
doubt, the shaky writing, hardly
recognizable (like the memory of a hand
on a reclining woman's round belly)
was in his hand. And here, the two lines. What
are they for? He saw himself
drunk, worried over the paper.
Summer - a white bowl on the table in the garden
filled with jellied blood just like the sculpted
likeness of frozen heat shimmering
over the landscape. Meanwhile the stony shore
refused to end. The shore where he meandered
in his dreams, oh, in those dreams, he became
important and unreachable. For then the woman returned.
Pale, a rough raincoat clinging to her
thin body, which nonetheless somehow
made her shivering breasts and the thick
tangles of her pubic hair visible. He was dreaming
all the time, unaware he was only masturbating. Memory
of a woman, only this much. He pressed his face
against the glass, to avoid staring
at his own image from that other world. Where sweet honey
trickles down, where big silent wolves
their wet fur steaming, lie in wait

Némán ácsorognak

Az árnyéka fontosabb.
Elindul a fájdalmas házak között,
hálás és boldogtalan. Még
lélegeznek háta mögött a dombok,
még érvényes minden simogatása. Volt,
egy pillanat, amikor megérkezett. Úgy
kapaszkodott belé, a húsába zuhant.
Úgy kapaszkodott belé. Az ablakból
a folyóra látott, nehéz madarakra
a víz fölött.

A szőnyeg mintái mozdultak meg,
a szeretkezés formái rajzolták szét
a szoba falát. Magasan volt ez, és
a világ fölött. A reggel
kést hozott, valami súlyos, ismeretlen
tárgyat. A hajában felejtette
a kezét.

Nézte a vezetékek ismeretlen rendszerét,
arrébb lökték és jó volt
mosolyognia. Boldogtalan volt
és hálás. Mert meleg,
nyújtózkodó és hallgatag. Csak
később zuhantak szét körülötte,
a tárgyak. Nevezte bárhogyan, bámulta,
karjában hínározta a részletek.
Emlékezett, nyár volt. Szőnyeget
szőtt. Zuhanást

Lie In Wait

His shadow matters more.
Starting out among the painful houses,
grateful and unhappy. Behind
him the hills are still breathing,
every one of his caresses still valid. There
was a moment when he had arrived. Held
on to her, falling into her flesh.
Held on to her. From the window
he could see the river, the heavy birds
above the water.
The patterns in the carpet stirred,
shapes of love-making sketching the walls
of the room to pieces. This happened high up,
and above the world. The morning
brought a knife, a heavy, unknown
object. He left his hand
in her hair.
He watched the unknown system of the conduits,
he got pushed aside and it was good
to smile. He was unhappy
and grateful. Because warm,
stretching and silent. It was only
later that the objects around him fell
to pieces. No matter how he named them, stared at
them, the details a tangle of sea weed in his arms.
He recalled, it was summertime. He wove
a carpet. A fall

Szőnyeget, zuhanást

A kezét nézte. Szövetek,
színes rongyok között siklott
hangtalan. Ahogy felhúzott
combokkal fekszik, anyag a súlyát
elfogadja, el a rándulásait -
nézte és képzelte csupán; van
különbség e kettő között, az anyag
álmán a hosszú ujjak így,
keresztül-kasul. Ahogy kő hever
tekintete mélyén. Kőd hevert a
városon, sárga vérröggként zúdult a
látvány folyosójába a villamosok orra.
Nem tud egyedül lenni, motyog, hiába,
nem, talán mert egyedül hagyták mindig,
a többiek mindig, egyedül.
Nem tud egyedül lenni. Őt megérintené,
lerogyna hozzá a kilós ruhák hullámai
közé. Az ablak piszkos keretében áll,
fölmeredő tarkóján túl sáros szegletek.
Sirályokat lát hazafelé, Óbuda
fölött kering a hangos madáréhség.
És gyémánt forog a kifáradó húsban -
lecsapnak, keringenek tovább.
Árnyékuk a letaposott fűvön,
pedig csak képzelet ez is. Mint
akit rávarrtak a gondra és saját
szánalma megalázza

A Carpet, A Fall

He looked at her hand. They moved
noiselessly amidst fabrics, colourful
rags. The way she's lying
with raised thighs, matter accepting
its weight, its spasms -
looking and imagining it only; there is
a difference between these two, long fingers
moving to and fro over
the material's dream. The way a stone lies
on the bottom of her gaze. Fog lay over the
town, like yellow blood clots the noses
of streetcars hurtled into corridors of the scene.
He cannot be alone, he mutters, no
he cannot, maybe because they always left him alone,
the others always, alone.
He cannot be alone. He would touch her,
falling down to her, into the waves of heavy
laundry. Standing in the filthy window frame,
beyond his bristling nape muddy corners.
Homeward bound he sees seagulls, noisy bird
hunger circling over Old Buda.
And diamond turns in the tiring flesh -
they swoop down and keep circling.
Their shadows on the trampled grass,
this, too, he merely imagines. As if
stitched onto care and humiliated
by his own pity

Szánalma megalázza

Az asztalosmesterék már
alszanak odalent. Kinéz a
toronyból. Hová mentek tegnap a
hintalovak? Csak a hó és a bizonytalan
nyomok a kásásodó látvány szétesűszó
fedélzetén. Eltűnnek, felbukkannak
a háztetők, morajlik odakint, zajlik.
Csak a követés, a nyomozás bonyodalmi,
még ez - és ez is izgató. Szájpadrólhoz
szoruló nyelve a felajzott keresésben.
Nyilvánvaló, a keresés a fontosabb. Az
elveszettek ügye csöppet sem az már.
Ürügyek, akár a légyfogók a
légynek. Ürügyek ők is, akár. A titok
karnyújtásnyira, illatos, kékeszöld,
kézzel fogható. És halálos ebben a korban.
Kifordított kesztyű, létezését
meglóbálja a fagy. Kutyák bagzanak
lenni, forró nyáluk meztelen kőre csorran.
Hol járhatnak a hintalovak már?
Az asztalon hűvösen hevernek az
eszközök, beleharapni az Istenbe, bűn
a gondolat, förtelmes, mert gyönyört okoz
és megalázza. A hó hullámverése kint,
az ismeretlen csillagkép fenn,
a lüktető barnaságon. Hellász ragyogása
fordul ki a száradó kenyér húsából

Humiliated By His Own Pity

At the cabinetmaker's downstairs
they're fast asleep. He looks
out of the tower. Where did the rockinghorses
go yesterday? There's only snow and uncertain
traces on the slipsliding deck of the granulating
scene. Outside a rumbling noise, ice breaking up,
roofs appear, disappear.
Only the intricacies of tracing, of stalking,
still this - and this, too, is exciting. His tongue
stuck to his palate in the feverish search.
Obviously, it's the search that matters. The
losers' cause doesn't, in the least.
They're but pretexts, like flypaper
for the flies. They're also pretexts, rather.
The secret is nearby, fragrant, a blue-green colour,
tangible. And in this age, it is deadly.
A glove turned inside out, its existence
is swung to and fro by the frost. Dogs are copulating
below, dribbling hot saliva on the bare stones.
Where could the rockinghorses be by now?
The cool instruments lie on the
table, to bite into God, the thought
is sinful, it's horrible, because it brings bliss
and humiliation. Outside the surf of snow,
up above the unknown constellation
on the pulsating brownness. The splendour of Hellas
is revealed in the flesh of drying bread

A kenyér húsa

Ízleli az elveszett gyermek
előszivárgó, vékony hangjait. S a
szögletek megtelnek panaszos mocorgással.
Töredékekbe húzódik vissza,
törések élei feszülnek életének - - -
a teljességről dadog magányos, meddő
órán. A gyermek legalább, a gyermeket!
Havat kavargatnak
langyos szelek valahol „a tornyok is”
a kerteken át. Három
meg négy az ember - a lélek és a
test számtanában kihűlt, nehézkes
műveletek, elnehezült kombinációk. A
drapérián fennakadt sugárzó
porszemek vonják el a figyelmét, a
konyha felől beszűrődő klopfolás zaja.
Mozart Requiemje, négy szelet fokhagymás hús,
Tuzemska rum és a vörösborok
és a párkányon könnyöklő fuvallat,
világoskék szárnyú, fiatal angyal.
Várakozás.
Létbe vetettsége önérzetére
nehezedik, zihálva forgatja
agyában azt a néhány szót, néhány mondatot.
S a létezése most sem felelet semmire,
s a kérdések sem rajzolódnak ki
élesebben. Mázolja őket gyermeki kéz

The Flesh Of The Bread

He is tasting the thinly emerging sounds
of the lost child. The corners
fill up with plaintive stirrings.
He withdraws into fragments,
jagged edges keep pressing against his life -
he stutters of fulfilment in lonely, barren
hours. The child, at least the child!
Mild gusts of wind
stir the snow, somewhere „the towers, too”
through the gardens. Three
plus four is man - awkward operations,
overburdened combinations grown frigid
in the old arithmetic of soul and body. His attention
is drawn to the radiant specks of dust
on the drapery, to sounds of meat being
tenderised in the kitchen.
Mozart's Requiem, for slices of meat with garlic,
Tuzemska rum and bottles of red wine,
and a breeze leaning on the windowsill,
a young angel with light-blue wings.
Marking time.
His thrownness into being weighs heavily
on his consciousness, he gasps for air as he turns
over and over is his mind those few sentences and words.
And his existence is no answer to anything,
nor are the questions drawn any
clearer. They're smudged by a child's hand

Élesebben, őket

Sodródik, kis belezők
ficáncolódnak körben, körülötte.
Ez az ő évaduk most, csattog
a nyúlós félhomályban a sok mosdatlan
száj. Kapkod a néma telefon
után, belehallgat a kagyló hidegébe,
gyöngyöt vajúdik a túlsó oldal
makacs hallgatása.
Elképzeletét fájdalomtól még
lúktető ölét - a lét szirmait
ahogy kényeskedve összezárja.
Áll hírrel a szívében s könnyörtelen.
A szár belső útjain árad lefelé
a nehéz virágillat, a gyökeret
megrázza az érettség súlyos
előérzete. Magára húzza a föld
melegét, létfoszlányok araszolnak szét
sajgó agyában.
A gondolat anyagát tapintja,
a szövetben felismer isten-derengést.
Édes játéka ez egy ideje,
szétgondolni a jelent. S a törmelékekből
a beláthatatlan, néma elv majd
visszarendezi, ami múlhatatlan egy ilyen
ember életében. És milyen ember is?
Arcában kő ürege ásít,
jobb vállát kissé felhúzza jár

Clearer, Those

He's adrift, small-time piranhas
frolicking around him in a circle.
This is their season now, the clapping
of many unwashed mouths in the
sticky twilight. He keeps grabbing
at the mute phone, listening in on the coldness
of the receiver, the stubborn silence
at the other end is giving birth to a pearl.
He imagines her loins
still throbbing with pain - the petals of being
as they fold delicately.
He stands with news in his heart, mercilessly.
In the inner passages of the stalk
the heavy fragrance of the flowers pours down.
The weighty premonition of ripeness
is shaking the roots. He pulls over him
the warmth of the earth, shreds of being
inching apart in his aching brain.
Touching the stuff that thoughts are made of,
he catches in the texture a glimmer of God.
It's been his sweet game for a while:
to think the present to pieces. The immeasurable
mute principle will restore out of the fragments
all that is imperishable
in the life of a man like that. What's he really like?
His face a hollowed-out stone,
he walks with his right shoulder slightly raised